

РЕШЕНИЕ

№ 19193

гр. София, 04.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
публично заседание на 20.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **10455** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК.

Производството по делото е образувано по подадена от Д. Н. Б. [улица], ЕТ. 2, АП. 2А ГР. С., ЕГН [ЕГН],] жалба против писмо, изх. № 13510/07.10.2024 г., на директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ при „ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ“ ЕАД, обективизиращо отказ да бъде издаден винетен стикер за локално платено паркиране по заявление, подадено от жалбоподателката.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ. Посочва, че е поискано от ЦГМ издаването на винетен стикер за локално паркиране по постоянен адрес в зоните за почасово платено паркиране. Към заявлението са приложени всички необходими документи. Счита, че не са били на лице предпоставките за отказ от предоставянето на такъв стикер, тъй като постоянния ѝ адрес е идентичен с адреса на жилищния имот, на който същата е наемател и е предоставила договор за наем на имота, който се намира в синя зона, подзона 2. Посочва, че ползва имота като жилище. Моли за отмяна на оспореното решение и връщане на преписката на органа, с указания да издаде винетен стикер, не претендира разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателката не се явява лично, представлява се от адв. И., който поддържа жалбата, оспорва становището на ответника.

Ответникът е депозирал административната преписка. Взема становище по жалбата, чрез пълномощника си адв. Г. в писмено становище и в с.з., в което счита жалбата за неоснователна. Посочва, че служителите на ЦГМ при извършена проверка са допуснати в имота, за да установят дали и каква част от жилището се използва за жилищни нужди. При съставения протокол служителите са извели извод, че имота се ползва като офис, а не като жилище. Моли за

отхвърляне на жалбата. Претендира разноски. В съдебно заседание ответника се представлява от адв. Г., която поддържа становището и оспорва жалбата.

СГП не взема становище и не се представлява в съдебно заседание.

Административен съд – София – град, в настоящият съдебен състав, като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката подава заявление с вх. №ВС237803/22.08.2024 г., за локално платено паркиране на ППС с рег. [рег.номер на МПС] до ответника. С процесното писмо същата е информирана, че същото не е одобрено. Сочи се, че право на локално платено паркиране може да бъде предоставено на физически лица, които живеят в обособен жилищен имот и го използват за жилищни нужди, съгласно чл. 71 и чл. 72 от Наредба за организация на движението на територията на Столична община /НОДТСО – Наредбата /. След разглеждане на документите, приложени към заявление с №ВС237803/22.08.2024 г., е извършена допълнителна проверка на обстоятелствата, определени в чл. 71 и чл. 72 от НОДТСО, предоставящи право на локално платено паркиран е. При посещение на 01.10.2024 г. на служители от "Център за градска мобилност" ЕАД на адреса на имота, за който е декларирано в заявление с вх. № ВС237803/22.08.2024 г., използването му за жилищни нужди, находящ се на [улица], ет. 2, ап. 2А, е установено в КП /л. 43/, че не е обособен като жилищен и не се използва за жилищни нужди, а представлява офис. Въз основа на установената фактическа обстановка за горепосочения имот и основание чл. 71 и чл. 72 от НОДТСО, жалбоподателката е информирана с процесното писмо, че право на локално платено паркиране не може да ѝ бъде предоставено.

В преписката е налице представен нотариален акт /л. 31/, според който апартаментът на находящ се на [улица], ет. 2, ап. 2А, е жилищен имот. В същото време са налице представени извадки от сайтове, според които на адреса действа турист. фирма, която е посочена и на пощшенската кутия на имота. Този факт не се оспорва категорично от жалбоподателката и се приема за установен от съда.

Жалбоподателката оспорва факта, че имотът не се ползва също така и за жилищни нужди. Същата е регистрирана на този адрес с постоянен и настоящ адрес, съгласно справка – л. 49 от д. Представен е и договор за наем – л. 24 и сл. В жалбата се твърди използването на имота като жилищен с наличие на всички необходими за това качества на имота. По делото бе разпитана св. А. Г., участвала в проверката. Същата посочи, че в имота има обособено помещение със стъкло, в което имало походно легло с чаршаф и бюро. При проверката жалбоподателката е заявила, че живее на този адрес със сина си. В апартамента имало също така баня и чешма в шкаф, но нямало обособена кухня и хладилник. По тези причини св. Г. е преценила по свои субективни съображения, че имота не се ползва за жилищни нужди.

Съгласно заповед № СОА21-РД95-577/26.11.2021 г. на кмета на СО, [улица], ет. 2, ап. 2А, попада в Подзона 3 на „Синя зона“ за локално паркиране. Със същата заповед, кметът на СО е посочил, че право на платено локално паркиране се предоставя на физическите лица, които управляват ППС по силата на право на собственост или на правно основание, различно от правото на собственост и са с постоянен адрес, идентичен с адреса на обособения жилищен имот, който използват за жилищни нужди. В т. 6 и следващите е посочено, че за издаването на винетен стикер се подава заявление до „ЦГМ“ ЕАД, към което се прилагат документи посочени в чл. 77, т. 2 НОДТСО.

Видно от представеното свидетелство за регистрация на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , е собственост на жалбоподателката Б..

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна

проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е отказ, обективиран в писмо, изх. № 13510/07.10.2024 г., на директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ при ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ, да бъде издаден винетен стикер за локално платено паркиране по заявление, подадено от жалбоподателката.

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорване на акта, тъй като именно то е подало заявлението за издаване на винетен стикер за локално платено паркиране и е в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което са представени надлежни доказателства. Жалбата е насочена срещу годин за оспорване административен акт - отказ за издаване на такъв. Волеизявлението за издаване на документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права е административен акт по чл. 21, ал. 3 от АПК. Отказът за издаването на документ от значение за упражняване на права, какъвто е процесният е приравнен на индивидуален административен акт.

Разгледана по същество е основателна.

По съответствие с процесуалния закон.

Оспореният акт е издаден от компетентният орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно предвиденията на чл. 78 НОДТСО, съгласно която разпоредба винетните стикери за платено локално паркиране се издават, активират, анулират и контролират от общинското дружество „ЦГМ“ ЕАД по ред и при условия, определени със заповед на кмета на Столична община. В случая действащата към датата на издаване на отказа е заповед № СОА21-РД95-577/26.11.2021 г. на кмета на СО. Отказът е издаден от директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ при „ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ“ ЕАД, който е и органа, овластен от посочената Наредба, кмета на СО с цитираната заповед и със Заповед на изп. директор на „ЦГМ“ ЕАД /л. 20/ да издава, активира, анулира и контролира винетните стикери за платено локално паркиране. В този смисъл, актът е издаден от компетентен орган. Издаден е в предписаната писмената форма, макар за формата на постановен отказ, да няма изрично изискване, то важат общите правила на АПК. В акта се съдържат фактическите и правни основания за постановения отказ за издаване на винетния стикер. Не се доказва наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Писмото е издадено при липсата на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК и да обуславят отмяната му. Настоящият съдебен състав поддържа мнението, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган, поради което се е достигнало до различен от дължимия от закона резултат.

Производството е иницирано от жалбоподателката, която с редовно подадено заявление е поискал от „ЦГМ“ ЕАД да ѝ се издаде стикер за локално платено паркиране в „Синя зона“, Подзона 3, в Столицата, и по конкретно за адрес на [улица], ет. 2, ап. 2А. Заявлението съдържа всички предвидени в чл. 77, т. 2 НОДТСО реквизити за установяване на обстоятелствата по чл. 72 НОДТСО. Заявлението е разгледано от служители на ответника, които направили и проверка на място в обекта, след което е издаден процесния отказ за издаване на винетен стикер за платено локално паркиране, мотивирайки се с това, че жилището, за което се иска издаване на стикер не отговаря на изискванията на чл. 71 и чл. 72 НОДТСО, а именно да се ползва за жилище. В този смисъл, ответникът не е допуснал нарушение на проц. правила.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при постановяване на решението не са

допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до неговата отмяна.

По съответствието с материалния закон.

Преценката на законосъобразността на отказа на административния орган за издаване на документ се свежда до това дали са налице материално-правните предпоставки за неговото издаване, като административният орган действа при условията на обвързана компетентност. Материално-правните предпоставки, които определят основателността на искането за издаване на винетния стикер за платено локално паркиране в синя зона в процесния казус, са тези, посочени в чл. 71 и чл. 72 НОДТСО.

Съгласно посочените разпоредби от НОДТСО, на улици, булеварди и площади - общинска собственост и други части от пътната инфраструктура, както и други терени - общинска собственост, с въведен режим на почасово платено паркиране, кметът на Столична община със заповед въвежда режим на локално платено паркиране на ППС, чийто ползватели са от домакинството (по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ДОПК) на собственици или наематели на обособени жилищни имоти, попадащи в зоните за почасово платено паркиране, и са с постоянен адрес, идентичен с адреса на жилищния имот. Правото по чл. 71 се предоставя на физически лица, които управляват ППС по силата на право на собственост, или на правно основание, различно от правото на собственост, и са с постоянен адрес, идентичен с адреса на обособения жилищен имот, който използват за жилищни нужди. Лицата по чл. 71 и чл. 72 имат право да паркират ППС в границите на конкретна подзона, от зоните за почасово платено паркиране, в която попада адресът на обособения жилищен имот. Правото на локално платено паркиране се установява с винетен стикер, залепен на предното стъкло на превозното средство и издаден от изпълнителният директор на „ЦГМ“ ЕАД по подадено от заинтересованото лице заявление.

В процесния случай безспорно се доказва, че жалбоподателката е подала заявление, към което е приложила необходимите документи, от които се установява, че същата е собственик на МПС, за което се иска издаване стикер. Зоната, за която е заявил издаването на стикера е синя зона, подзона 3. Установи се по - горе, че на посочения адрес функционира и търговско дружество, занимаващо се с предоставяне на турист. услуги. Безспорно е, че посочения имот се ползва по силата на договор за наем с трето лице. Т.е., налице са три от предпоставките за издаване на винетния стикер за платено локално паркиране в синя зона. Спорен по делото е въпроса, относно това, дали имота, за който е заявено издаването на винетния стикер, представлява обособен жилищен имот и дали се ползва за жилищни нужди от жалбоподателката. Органът приема, че отговорът на този въпрос е отрицателен. Съдът намира, че този извод на ответника не е правилен и не съответства на установените по делото факти. Това е така, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че имота на [улица], ет. 2, ап. 2А освен като офис на търг. дружество, се ползва и за задоволяване на жилищните нужди на жалбоподателката. Това се установи от събраните по делото свидетелски показания от разпитаната като свидетел А. Г., която е служител на ответника и нейните показания следва да се кредитират изцяло. Същата заявява, че в апартамента има обособено самостоятелно помещение със стъкло, в което има поставено легло с чаршафи, за което жалбоподателката при проверката заявява, че ползва за спане, мивка с шкаф и баня, както и помещение отделно ползвано като офис. На тези свидетелски показания не противоречат събраните по делото доказателства. От представения договор за наем, на основание на който жалбоподателят използва имота, и апартамента е видно, че същият следва да се ползва за жилищни нужди. Жалбоподателката няма друг настоящ или адрес,, като с посочения от нея съответства на постоянния ѝ такъв. Изводът на ответния орган, че имота не се ползва за жилищни нужди е едностранен и се оборва от събраните по делото свидетелски показания, както и от събраните писмени доказателства, които бяха анализирани по-горе. Същите, в съвкупност, при

извършения подробен анализ, водят до категоричния извод за съда, че имотът се ползва и за жилищни нужди от жалбоподателката. Субективния извод на св. Г., че при липсата на обособена кухня и при липсата на гардероб, имотът не можел да се ползва за жилищни нужди, не се споделя от съда и не подкрепя никаква нормативна подкрепа. След като лицето живее на този адрес, като ползва апартамента, за да спи, да си почива и да използва баня за хигиенни нужди, то следва да се приеме, че същият се ползва като жилищен по мнение на съда. Освен това, няма никаква законова пречка, един имот да се използва като офис за търговски цели и същевременно в същия имот, ползващият го да живее, т.е. да го използва едновременно за жилищни и служебни нужди. В тази посока е следното решение на ВАС - РЕШЕНИЕ № 10236 ОТ 24.07.2020 Г. ПО АДМ. Д. № 9684/2019 Г., VII ОТД. НА ВАС

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че процесният отказ е постановен в противоречие с материалноправните норми, тъй като са били налице всички изискуеми предпоставки за издаване на заявления винетен стикер за платено локално паркиране в синя зона, за посочения адрес, в подзона 3. Като не е съобразил това и е отказал издаването на стикера, ответният орган е постановил незаконосъобразен административен акт.

С оглед на изложеното и като провери оспорения акт на основание чл. 168 от АПК, съдът в настоящият състав намира, че оспорения отказ следва да бъде отменен, а делото върнато като преписка на ответника за издаване на винетен стикер за платено локално паркиране в синя зона, за посочения адрес, в подзона 3.

Разноските не се претендират от жалбоподателката и въпреки изхода на спора не следва да се присъждат.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по подадена от Д. Н. Б. [улица], ЕТ. 2, АП. 2А ГР. С., ЕГН [ЕГН],] жалба, Писмо, изх. № 13510/07.10.2024 г., на директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ при „ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ“ ЕАД, обективиращо отказ да бъде издаден винетен стикер за локално платено паркиране по заявление, подадено от жалбоподателката;

ВРЪЩА делото като адм. преписка на директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ при „ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ“ ЕАД, за ново произнасяне, съобразно дадените в мотивите към решението задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, в 14-дневен срок от влизането на решението в сила.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните по спора!

СЪДИЯ: